

1r DE MAIG

August Spies

Michael Schwab

George Engel

Adolf Fischer

Samuel Fielden

Oscar Neebe

Louis Lingg

Albert Parsons

Dia d'homenatge als màrtirs de Chicago

Un dia de rebel·lió, no de descans!

**El millor homenatge:
continuar la seva lluita**

**TREBALLADOR, TREBALLADORA
ATURAT, ATURADA
ESTUDIANT**

T'HAS PREGUNTAT ALGUNA VEGADA PERQUÈ ES CELEBRA EL PRIMER DE MAIG?

En les següents línies t'expliquem els motius d'aquesta celebració

LA HISTÒRIA DEL 1r DE MAIG

DIA INTERNACIONAL D'HOMENATGE ALS MÀRTIRS DE CHICAGO

Joves anarcosindicalistes condemnats a pena de mort i executats amb la força degut a la seva militància anarquista, com a caps de les reivindicacions per la jornada laboral de vuit hores, cosa que amenaçava els interessos d'industrials i conservadors

Corria l'any de 1877 i les vagues dels ferroviaris, les reunions i les grans mobilitzacions als Estats Units eren reprimides a trets, cops i presó. Aquestes mateixes tàctiques repressives i la necessitat imperiosa per la defensa i l'associació per buscar millores en les condicions de treball que en aquell temps eren de semiesclavitud varen donar peu a la gestació d'un moviment de resistència i lluita de treballadors que alguns anys més tard donaria els seus fruits.

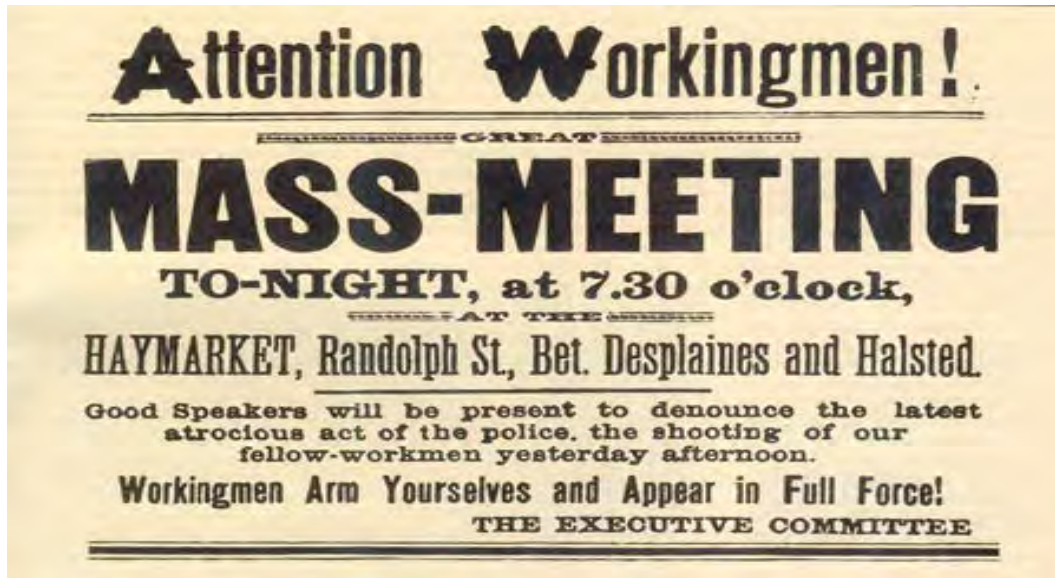
Al 1880 va quedar conformada la federació d'organitzacions de sindicats i *trade unions* (*Federation of Organized Trades and Labor Unions*), i al 1884 es va aprovar una resolució per establir a partir del primer de maig de 1886, mitjançant la Vaga General en tot els EUA, les vuit hores de treball. Això va despertar un interès i un suport generalitzat, ja que per aquella època l'horari de treball obligatori era de 10, 12 o 14 hores diàries normalment. D'aquestes jornades tampoc no estaven exclosos els milers de nins i nines, ni sens dubte les dones a qui se'ls pagaven salaris inferiors, sense esmentar que per si mateix els salaris eren molt baixos i les condicions de treball insalubres. L'efervescència fou tal en tot els EUA que els sindicats i les *trades unions* augmentaven geomètricament. Per exemple, el nombre de membres dels *Cavallers del Treball* va pujar de 100.000 a l'estiu de 1885 a 700.000 a l'any següent.

El 1r de Maig de 1886 la paralització dels centres de treball es va generalitzar. La vaga va paralitzar prop de 12.000 fàbriques a través dels EUA. A Detroit, 11.000 treballadors van marxar en una desfilada de vuit hores. A Nova York, una marxa amb torxes de 25.000 obrers va passar com un torrent de Broadway a Union Square; 40.000 varen fer vaga. A Cincinnati un batalló obrer amb 400 rifles Springfield va encapçalar la desfilada. A Louisville, Kentucky, més de 6000 treballadors, negres i blancs, varen marxar pel Parc Nacional violant deliberadament l'edicte que prohibia l'entrada a gent de color. A Chicago que era el baluard de la vaga, va parar gairebé completament la ciutat. 30.000 obrers varen fer vaga, encara que empreses com la fàbrica de materials Mc Cormick i alguna altra varen contractar esquiroles. El dia 2 es va realitzar un míting dels obrers acomiadats de Mc Cormick per protestar pels 1.200 acomiadaments i els brutals abusos policials. Mentre August Spies dirigia el seu discurs a un grup de 7000 treballadors, uns quants centenars varen anar a recriminar la seva actitud als esquiroles que en aquell moment sortien de la planta. Ràpidament va arribar la policia, l'acció de la qual va deixar sis morts i una gran quantitat de ferits. La indignació va guanyar els cors dels treballadors mobilitzats. Spies va córrer a les oficines de l'*Arbeiter Zeitung* i va publicar allà un manifest que fou distribuït en totes les reunions obreres: "(...) Si s'afusella als treballadors respondrem de tal manera que els nostres amos ho recordaran tota la seva vida (...)".

El 3 de maig, el creixement de la vaga era "alarmant". En el moviment participaven més de 340.000 treballadors per tot el país, 190.000 d'ells en vaga. Sols a Chicago, 80.000 feien vaga. En aquest moment

candent, l'*Arbeiter Zeitung* va fer una crida a la lluita armada, com sempre ho havia fet, llevat que ara tenia un clar to d'urgència.

A les sales de reunió dels proletaris rugien intensos debats; "el tigre capitalista" efectivament havia atacat i milers debatien com respondre. Importants faccions volien una insurrecció. Es va convocar una reunió popular a la plaça de Haymarket per a la nit del 4 de maig. Preocupats per la possibilitat d'una emboscada, els organitzadors varen escollir un lloc obert i gran amb moltes rutes per poder escapar. Després d'una renyida disputa retiren la seva crida a un míting armat i al seu lloc convoquen un míting amb el major nombre d'assistents possible. El 4 de maig, tot Chicago està en vaga.

(imatge de la propaganda que cridava a participar al míting)

Al matí la policia va atacar una columna de 3000 vaguistes. Per tota la ciutat es varen formar grups de treballadors. Cap a la tarda, Haymarket era una de les moltes reunions de protesta, amb 3000 participants. Els discursos en varen seguir, un després de l'altre, des de la part d'enrere d'un vagó. En començar a ploure, la reunió es va dissoldre

De sobte, quan només quedaven 200 assistents, un destacament de 180 policies fortament armats es varen presentar i un oficial va ordenar dispersar-se, malgrat tractar-se d'un míting legal i pacífic. Quan el capità de policia va tornar per donar les ordres als seus homes, una bomba va esclatar a les seves files. La policia va transformar Haymarket en una zona de foc indiscriminat, descarregant tota la munició contra la multitud, matant-ne alguns i ferint-ne 200. Al barri regnava el terror; les farmàcies estaven apinyades de ferits. Set agents varen morir a causa de les bales disparades per la pròpia policia.

La classe dominant va usar aquest incident com a pretext per desencadenar la seva ofensiva planejada als carrers, en els tribunals i en la premsa. Va començar una cacera de bruixes en contra, **principalment, dels anarquistes**. Es varen clausurar els diaris, es varen fer violacions de domicilis i locals obrers i els mítings varen ser prohibits de cap a cap de tot el país. Els mitjans de comunicació es varen abalançar contra tot el que tingués signe de revolucionari o subversiu i als mil vents llançaven proclames en favor de la força i el patíbul.

El 5 de maig a Milwaukee, la milícia de l'Estat va respondre amb una matança sagnant en un míting de treballadors; varen matar vuit treballadors polonesos i un alemany per violar la llei marcial. A Chicago, es varen omplir les presons de milers de revolucionaris i vaguistes. Arrestaren a tot l'equip d'impremta del *Arbeiter Zeitung* i la policia va detenir a 8 **anarquistes**: George Engel, Samuel Fielden, Adolf Fischer, Louis Lingg, Michael Schwab, Albert Parsons, Oscar Neebe i August Spies. Tots eren membres de l'IWPA (Associació Internacional del Poble Treballador), associació de cort **anarcosindicalista**.

George Engel

Samuel Fielden

Adolph Fischer

Louis Lingg

Michael Schwab

Albert Parsons

Oscar Neebey

August Spies

El judici va ser totalment manipulat, en tots els sentits, sent més bé un linxament. Se'ls acusava de complicitat d'assassinat encara que mai no se'ls va poder provar cap participació o relació amb l'incident de la bomba ja que la majoria d'ells no eren presents quan varen ocórrer els fets i un dels dos que eren presents era l'orador en el moment que la bomba va ser llançada.

No es va seguir el procediment normal per a l'elecció del jurat, finalment format per homes de negocis i un parent d'un dels policies morts, i al seu lloc es va nomenar un agutzil especial que es va vanagloriar: *"estic manejant aquest procés i sé què he de fer. Aquests tipus penjaran d'una forca amb plena seguretat"*. Tingueren lloc una infinitat de manipulacions, amenaces i suborns perquè es donessin testimonis ridículs sobre conspiracions. L'assumpte era simple i estava tot molt clar; el mateix fiscal Grinnel ho va dir:

"La llei està en judici. L'anarquia està en judici. El gran jurat ha escollit i acusat a aquests homes perquè varen ser els líders. No són més culpables que els milers que els varen seguir. Senyors del jurat, condemnin aquests homes, donin-los un càstig exemplar, pengin-los i salvin les nostres institucions, la nostra societat."

Tots varen ser trobats culpables i sentenciats a mort, a excepció d'Oscar Neebe, condemnat a 15 anys de presó.

Als condemnats els varen cridar a parlar abans de sentenciar-los. No mostraren ni penediment ni remordiment, era la societat la que estava en judici, no ells.

Aquests varen ser part de les seves paraules:

- **George Engel:** *Per quina raó se m'acusa d'assassí? Per la mateixa que vaig haver d'abandonar Alemanya, per la pobresa, per la misèria de la classe treballadora. Només per la força podran emancipar-se els treballadors, d'acord amb el que la història ensenya. En què consisteix el meu crim? En que he treballat per l'establiment d'un sistema social on sigui impossible que mentre uns amunteguen milions, altres cauen en la degradació i la misèria. Així com l'aigua i l'aire són lliures per a tots, així la*

terra i les invencions dels homes de ciència han de ser utilitzats en benefici de tots. Les vostres lleis estan en oposició amb les de la naturalesa, i mitjançant elles robeu a les masses el dret a la vida, a la llibertat i al benestar. Jo no combato individualment els capitalistes; combato el sistema que dóna privilegis. El meu desig més ardent és que els treballadors sàpiguen qui són els seus enemics i els seus amics.”

- **Adolph Fischer:** *només he de protestar contra la pena de mort que m'imposen perquè no he comès cap crim... però si he de ser penjat per professar les meves idees **anarquistes**, pel meu amor a la llibertat, a la igualtat i a la fraternitat, llavors no tinc inconvenient. Ho dic ben alt: disposin de la meua vida!*

- **Louis Lingg:** *no és per un crim pel que ens condemnen a mort, és per el que aquí s'ha dit en tots els tons: ens condemnen a mort per l'anarquia, i ja que se'ns condemna pels nostres principis, jo crido bé fort: sóc **anarquista!** Els menyspreo, menyspreu el seu ordre, les seves lleis, la seva força, la seva autoritat. Pengin-me!*

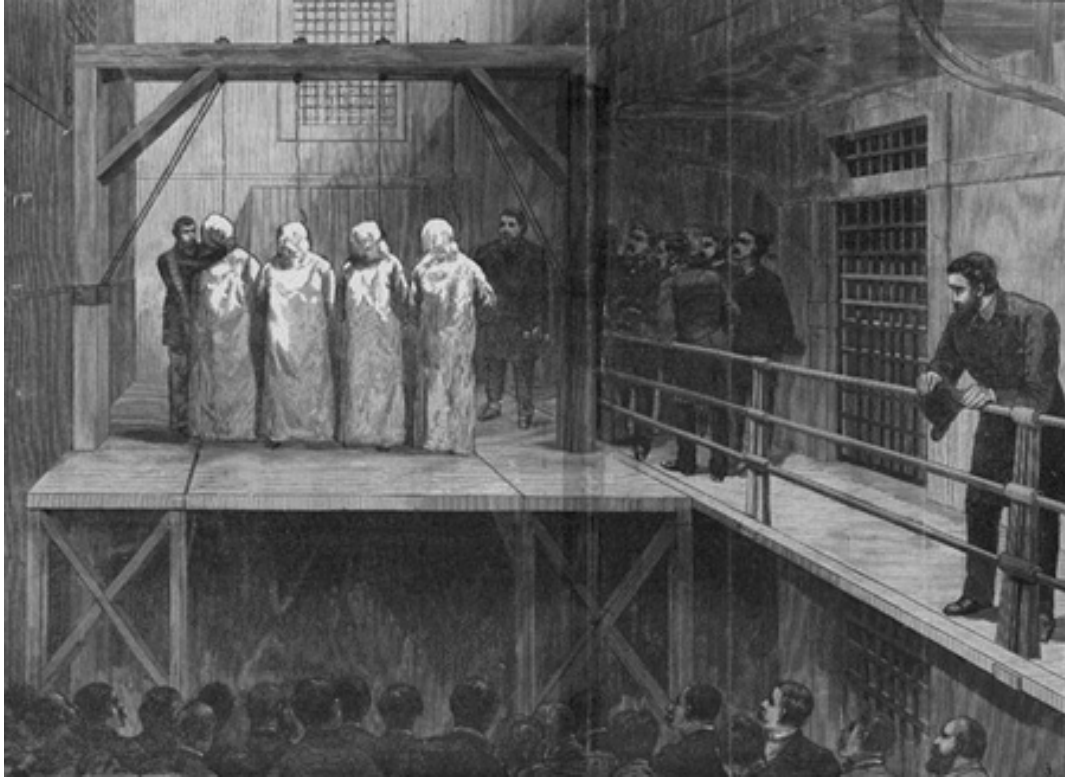
-**Michael Schwab:** *en parlaré poc, i segurament no desenganxaria els llavis si el meu silenci no pogués interpretar-se com un covard assentiment a la comèdia que s'acaba de desenvolupar. El que aquí s'ha processat és l'**anarquia**, i l'**anarquia** és una doctrina hostil oposada per força bruta, al sistema de producció criminal i a la distribució injusta de la riquesa. Vostès i només vostès són els agitadors i els conspiradors.*

-**Albert Parsons:** *el principi fonamental de l'anarquia és l'abolició del salari i la substitució de l'actual sistema industrial i autoritari per un sistema de lliure cooperació universal, l'únic que pot resoldre el conflicte que es prepara. La societat actual només viu per mitjà de la repressió, i nosaltres hem aconsellat una revolució social dels treballadors contra aquest sistema de força. Si sóc penjat per les meves idees **anarquistes**, està bé: matin-me!*

-**Hessois Auguste Spies:** *hem explicat al poble les seves condicions i relacions socials. Hem dit que el sistema del salari, com a forma específica del desenvolupament social, hauria de deixar pas, per necessitat lògica, a formes més elevades de civilització. En dirigir-me a aquest tribunal ho faig com a representant d'una classe davant dels d'una altra classe enemiga. Podeu sentenciar-me, però almenys que se sàpiga que a Illinoi vuit homes van ser sentenciats a mort per creure en un benestar futur, per no perdre la fe en l'últim triomf de la Llibertat i la Justícia». I va concloure amb aquestes paraules: «La meua defensa és la vostra acusació! Les causes dels meus presumptes crims: la vostra història! (...) Ja he exposat les meves idees. Constitueixen part de mi mateix i si penseu que haureu d'aniquilar aquestes idees, que dia a dia guanyen més i més terreny, (...) si una vegada més vostès imposen la pena de mort per atrevir-se a dir la veritat i els repto a mostrar-nos quan hem mentit dic, si la mort és la pena per declarar la veritat, ja que pagaré amb orgull i desafiament l'alt preu! Cridin al botxí! "*

Va sorgir un gran moviment en la seva defensa i es van celebrar mítings per tot el món: a Holanda, França, Rússia, Itàlia, Espanya i per tot Estats Units. En aproximar-se el dia de l'execució, van canviar la sentència de Samuel Fielden i Michael Schwab a cadena perpètua. Louis Lingg va aparèixer mort a la seva cel·la: es va suïcidar. Sense més opcions, aquest va ser el seu acte final de protesta.

Al migdia de l'11 de novembre de 1887 els escarcellers varen venir-los a buscar per portar-los a la forca. Els quatre (Spies, Engel, Parsons i Fischer) companys de lluita i de somnis van emprendre el camí entonant **La Marsellesa Anarquista** aquell dia que després seria conegut com el divendres negre.

(imatge de com varen ser ajusticiats els 4 anarquistes)

*«Surten de les seves cel·les. Es donen la mà, somriuen. Els llegeixen la sentència, els subjecten les mans per l'esquena amb esposes, els ceneixen els braços al cos amb una faixa de cuir i els posen una mortalla blanca com la túnica dels catecúmens cristians. A baix hi ha la concurrència, establerta en filera de cadires davant del cadafal com en un teatre... Fermesa al rostre de Fischer, pregària en el de Spies, orgull en el del Parsons, Engel fa un acudit a propòsit de la seva caputxa, Spies crida: **"la veu que sufocareu serà més poderosa en el futur que quantes paraules poguéu dir jo ara"**. Els baixen les caputxes, després un senyal, un soroll, la trampa cedeix, els quatre cossos cauen i es balancegen en una dansa espantable».* (Relat de l'execució per José Martí, corresponal a Chicago del diari *La Nación de Buenos Aires*)

Molt abans, a finals de maig de 1886, diversos sectors patronals ja havien accedit a atorgar la jornada de vuit hores a diversos centenars de milers d'obrers.

Més de mig milió de persones van assistir al festeig fúnebre. Anys després, en 1893, Fielden, Schwab i Neebe varen ser perdonats i posats en llibertat. Cada 1 de maig, en molts països del món, els **anarquistes** de Chicago són recordats com a símbol de la dignitat de la classe treballadora, menys en els Estats Units, on al 1938 es va imposar la jornada laboral de 8 hores en tot el país.

Irònicament, passat més d'un segle, als mateixos Estats Units i a Europa, bressol del moviment obrer revolucionari, aquestes conquestes obreres estan sent revertides per governs i multinacionals sense necessitat de disparar un sol tret, i sense haver de portar ningú a la força. Ara tot és més subtil, els sindicats subvencionats estan a disposició del millor postor, traint els mandats i oblidant les lluites i el sacrifici personal de milers de treballadors i treballadores i de qui, des de l'atziac 1886, se'ls coneix com "els màrtirs de Chicago".

LA **CNT** NO HA OBLIDAT MAI ELS COMPANYS AJUSTICIATS A CHICAGO, PER AIXÒ ANY RERE ANY SORTIM AL CARRER EL PRIMER DE MAIG EN EL SEU RECORD.

PERÒ EL QUE TAMPOC NO HEM OBLIDAT SÓN ELS SEUS IDEALS ANARQUISTES I SINDICALISTES, QUE MANTENIM INTACTES DES DE LA NOSTRA FUNDACIÓ AL 1910:

NI DÉU, NI PÀTRIA, NI AMO

NI SUBVENCIONS, NI ALLIBERATS D'HAVER DE TREBALLAR, NI PARTICIPACIÓ EN LES INSTITUCIONS DE L'ESTAT CAPITALISTA:

PEL SUPORT MUTU, L'ACCIÓ DIRECTA I L'AUTOGESTIÓ.

El millor homenatge: continuar la seva lluita

VISCA EL PRIMER DE MAIG!

L'emancipació social dels treballadors/es
ha de ser obra dels treballadors/es mateixos/es

<http://www.youtube.com/watch?v=WgPmDBCQfwE>

Confederació Nacional del Treball

*Un sindicat
per lluitar!*